

Publicerad 2014-10-14 23:24 av Jaquezz

Sjukdomen

Jag promenerar genom staden,
med resväskan i min hand,
har inte längre något hem,
ingen att vända mig till,
jag tittar upp mot solen,
försöker att få den att bestämma,
vart jag näst ska gå,
men allt den säger till mig,
är allt jag redan visste om,
att jag förlorat mina älskade,
det är tomt på gatorna,
när man vandrar mot framtiden,
på rymmen ifrån sanningen,
det är inte lätt,
när allt man ser påminner om den,
inte ens mitt hjärta säger,
att jag borde orka gå längre,
jag letar efter människor,
som kan ge mig en kompass,
eller berätta varför allt är så svårt,
bara för att jag sa för mycket,
en gång,
lite för mycket.

Jag går längs Sveavägen,
letar efter nummer i mobilen,
som kan hjälpa mig känna igen,
men jag hittar bara fler frågor,
undrar om det egentligen finns några svar,
varför blev det så här,
allt jag sa var ju att jag skulle finnas där,
men nu har jag inte ens den möjligheten,
för nu finns ingenting kvar,
men jag vet att hon sitter,
med sitt avklippta hår,
fyller ögonen med tårar,
för att jag inte längre är där,
hennes sjukdom skapar panik,
drama, inte mitt fel att hon rökte,

ett stort hål i lungan sin,
plötsligt ringer telefonen,
det är min fru som ringer,
ser till att mobilen vibrerar,
och att mitt hjärta får samma puls,
hon vill att jag ska komma hem,
för att hon puss,
älskar bara mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jaquezz med Poeter.se id #11217 innehar upphovsrätten